

v malé kulaté dírcce bylo viděti hvězdicí roz-
tříštěných kůstek, třetí přerazila klíční kost, a
čtvrtá rána, která zapálila kabát, šla přímo do
srdce.

Kvapil jsem ze dvora a venku s hrůzou jsem
otřel několik drobných drtin z popraviště, kte-
réž se na boty přilípily. Nablízku nemocnice
šířil se náspem puch střelby, pádil jsem takřka
bez dechu za hradby.

Tráva skvěla se tu rosou, blyskotající v záři
slunce za kopcem právě vycházejícího, s výše
slétal se švitořivými trylky skřivan, vracející se
z blankytného výletu. Byl to jistě týž, který vy-
letěl, když Lemaninského vyváděli... *)“

Lékárník se odmlčel a všickni kolem něho
také mlčeli, v některých tvářích bylo viděti až
bolestné napětí, ba i hráči přestali hráti a po-
slouchali.

Hodnou chvíli bylo ticho, až najednou roz-
křikl se suplent Lepař:

„To přec nedokazuje, že trest smrti je spra-
vedlivý!“

Starý lékárník nasazoval si právě brejle, při
sloveh suplentových zastavily se jeho ruce
před samou tváří, a lékárník pohlédl na suplen-

*) Příběh tuto vypravovaný udál se takřka doslova
nikoli však v Ruském K—u, kamž jej autor lokalisoval
z důvodů nasnadě, nýbrž v Olomouci asi r. 1885. Popravě
byl autor přítomen jako referent žurnalista.

ta krátkým pohledem, vbodl do něho zrovna
oči, pak zdvihl se stolu noviny a ukryl se v nich
zas. Lepař ve své dychtivosti po sporech ani
nechápal, co chtěl lékárník dokazovati.